

Arrest

nr. 201 009 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Gyumri. In 1983 huwde u met P. G. (...) (O.V. X) een etnisch Russische met een dubbel staatsburgerschap, nl. het Russische en het Armeense.

Op 17/07/2016 nam Sasna Tsrer, een groepering bestaande uit veteranen van het Nagorno-Karabach conflict, het politiegebouw in de Erebuni wijk in Erevan in. Ze eisten hierna het ontslag van de Armeense president. Van 27 tot 29 juli nam u deel aan de betogingen die hierna plaatsvonden in Erevan. Op 29/07/2016 werd u door de politie opgepakt. U werd toen geslagen en ook op het politiekantoor waar u

werd vastgehouden werd u geslagen. Uw vrouw contacteerde ondertussen een kennis K. (...). Met diens hulp werd u vrijgelaten. U diende wel een document te ondertekenen dat u het land niet zou verlaten. Er werd ook een proces-verbaal tegen u opgesteld als zou u een politieman een gebroken neus hebben geslagen. Op 31 juli bracht K. (...) u naar huis. De volgende dag gingen jullie in K. (...)’s huis wonen. U vreest dat u een gevangenisstraf zal krijgen en besloot het land te verlaten.

Op 06/08/2016 reisden jullie per vliegtuig naar Moskou. Vandaar trokken jullie via Barcelona naar Brussel. Op 28/09/2016 dienden jullie er een asielaanvraag in. In België werd vastgesteld dat uw vrouw ernstig ziek is. U bent in het bezit van geboorteakte, huwelijksakte, en Belgische medische documenten op naam van uw vrouw.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4) dat u in juli 2016 deelnam aan de betogingen in Erevan die waren begonnen n.a.v. de inname van een politiegebouw door de groep Sasna Tsrer, een gebeurtenis die u via de televisie had gevolgd. Op 29/07/2016 werd u door de politie opgepakt, geslagen en valselijk beschuldigd, waardoor u een gevangenisstraf vreesde. Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze gebeurtenissen absoluut niet te rijmen vallen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd.

Zo verklaart u (CGVS p. 6) dat toen u op 27/07/2016 voor de eerste maal deelnam aan de betogingen in Erevan, de leden van Sasna Tsrer die het Erebuni politiegebouw hadden ingenomen reeds door de autoriteiten waren opgepakt nadat ze zich hadden overgegeven. Tijdens de betogingen die plaatsvonden en waaraan u deelnam werd er o.a. de vrijlating van deze opgepakte leden van Sasna Tsrer geëist. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de leden van Sasna Tsrer die het politiegebouw hadden ingenomen toen nog niet waren aangehouden maar er zich nog zo’n 20 steeds in dit politiegebouw bevonden en ze pas op 31/07/2016 na een ultimatum van de politie hebben overgegeven. Aangezien u beweert dat u het incident op de televisie volgde én hierna deelnam aan deze betogingen die plaatsvonden nabij het ingenomen politiegebouw, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u zou weten of de leden van Sasna Tsrer al dan niet toen reeds allemaal waren aangehouden.

Meer nog, omtrent de inname van het politiegebouw stelt u (CGVS p. 10) dat de leden van Sasna Tsrer toen geen gijzelaars hadden, behalve toen eens artsen hulp kwamen bieden en deze een tijdje werden gegijzeld. Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat na de inname van het politiegebouw meerdere politiemannen en officieren door Sasna Tsrer werden gegijzeld. U stelt ook dat er bij de inname en de bezetting van het politiegebouw geen doden vielen, dit terwijl uit bovenvermelde informatie het tegendeel blijkt.

U stelt verder ook (CGVS p. 5) verkeerdelijk dat Jirair Sefilyan, de leider van Sasna Tsrer, deelnam aan de inname van het politiegebouw, dit terwijl uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat hij reeds door de autoriteiten was opgepakt en werd gevangengehouden, en dat diens opsluiting net een reden was waarom de leden van zijn groepering dit politiegebouw hadden ingenomen. Zelfs indien u Sefilyan niet steunde en deelnam aan deze betogingen louter omdat u voorstander was van hun eis dat de president zou ontslag nemen (CGVS p. 4 & 6), kan verwacht worden dat u hiervan weet zou hebben.

Deze vaststellingen betreffen geen details maar zijn feiten die moeten gekend zijn van een persoon die na het volgen van de gebeurtenissen in juli 2016 via de televisie hem er toe brachten om zelf deel te nemen aan deze betogingen in Erevan. Aangezien er aldus geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u eind juli 2016 deelnam aan de betogingen in Erevan kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben.

Dit verder bevestiging in de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw vrouw manifeste tegenstrijdigheden vertonen wat betreft de week dat jullie uit veiligheidsredenen bij K. (...) verbleven.

Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 3, 6-7) dat jullie toen tweemaal naar Erevan zijn gegaan om op de Litouwse ambassade jullie Schengenvisum te verkrijgen. U ontkent echter dat jullie deze visums zelf zijn gaan halen in Erevan maar stelt (CGVS p. 3) dat de smokkelaar dit voor jullie deed. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 8-9) dat uw vrouw dit misschien niet weet en dat u haar niet alles vertelde, hetgeen echter geen verklaring biedt waarom uw vrouw meent dat jullie zelf om deze visums zijn gegaan bij de Litouwse ambassade. U stelt (CGVS p. 8) zelfs dat toen jullie bij K. (...) waren u noch uw vrouw ooit het huis hebben verlaten. Bij confrontatie met de bewering van uw vrouw dat jullie toen wel het huis hebben verlaten, past u uw verklaringen aan en zegt u dat jullie toen wel een paar keer het huis hebben verlaten om documenten te regelen. U stelt verder dat jullie toen tweemaal naar Erevan zijn geweest om de kinderen te zien, hetgeen plaatsvond in de woning van jullie zoon. Uw vrouw verklaart aanvankelijk (CGVS vrouw p. 7) dat jullie toen de kinderen niet hebben gezien maar dat alles via telefoon en skype werd geregeld. Gevraagd hoe de kinderen jullie dan in het bezit brachten van de documenten die jullie nodig hadden, verklaart uw vrouw dat jullie toen toch éénmaal de kinderen hebben gezien in de

buurt van de ambassade toen jullie een aanvraag gingen indienen om een Litouws visum te verkrijgen, hetgeen evenmin in overeenstemming is met uw beweringen.

Voorts stelt u (CGVS p. 10) dat toen u op 31/08/2016 naar huis werd gebracht door K. (...) u aan uw vrouw vertelde dat u was meegenomen naar het politie kantoor waar u beschuldigd werd van een politieman te hebben geslagen. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS vrouw p. 6) dat u haar toen niks vertelde over de problemen die u had gekend.

Zoals reeds werd opgemerkt blijkt uit uw verklaringen en deze van uw vrouw dat jullie een Litouws visum hebben aangevraagd en verkregen in de week dat jullie van 01/08/2016 tot 06/08/2016 bij K. (...) verbleven. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat jullie op 22/07/2016 een Litouws visum aanvroegen hetgeen jullie op 25/07/2016 werd uitgereikt. Bij confrontatie (CGVS p. 9) ontkent u dit en stelt u dat dit onmogelijk is daar u toen nog geen problemen had. Deze motivering kan niet weerhouden worden aangezien uit de hierboven vermelde informatie klaar en duidelijk blijkt dat u het visum regelde voor de aanvang van uw problemen eind juli 2016. Zoals u zelf aangeeft blijkt hieruit dat u reeds de intentie had om uw land van herkomst te verlaten nog voor de door u beweerde problemen die de reden voor dit vertrek vormden hadden plaatsgevonden. Ook deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen. Uit deze informatie blijkt ook dat jullie op 15/07/2016 een visum bij de Spaanse ambassade aanvroegen die jullie op 25/07/2016 verkregen hebben. Uw ontkenning van dit feit (CGVS p. 9) verandert niks aan de hierboven aangehaalde objectieve informatie. Overigens kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw aanvankelijk (CGVS vrouw p. 6-7) wel stelde dat jullie ook een Spaans visum hadden bekommen waarna ze kort hierna haar verklaringen wijzigde. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt dan ook jullie oprechtheid.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte en geboorteakte bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De Belgische medische documenten worden besproken in de beslissing van uw vrouw.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft in hoofde steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Voor wat betreft haar persoonlijke asielmotieven vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

"U haalt verder de volgende persoonlijke problemen aan die u kende omwille van uw Russische etnie (CGVS p. 4-5), m.n. de houding van Armenen t.a.v. etnische Russen toen u er na uw huwelijk aankwam, de problemen om werk te vinden en te behouden, en de moeilijke toegang tot Russische kleuterscholen. Gevraagd of u ook recente problemen heeft gekend in Armenië omwille van uw etnie verwijst u naar een voorval in 2000 toen u op uw werk in het kader van algemene besparingen als eerste werd ontslagen en verklaart u dat dit de laatste onaangename klap was. Aldus moet vastgesteld worden dat deze problemen toen geen aanleiding vormden om internationale bescherming te zoeken en maakt u met een verwijzing naar een laatste voorval daterend van 17 jaar terug niet aannemelijk dat u ten gevolge van uw etnie op heden nog enige vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou dienen te koesteren. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier niet blijkt dat etnische minderheden in Armenië worden geïsoleerd en dat men er eerder een sterke pro-Russische houding heeft.

De door u voorgelegde Belgische medische attesten tonen uw ziekte aan. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*et koninklijk besluit betreffende de procedure voor het CGVS (11 juli 2003)*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2.1. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partijen geen enkel concreet artikel aanwijzen van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen in hun verweer op summiere wijze het door hen voorgehouden asielaanvraag hernemen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van

de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.5.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde flagrante onjuistheden en onwetendheden over de bezetting van een politiegebouw in Yerevan oppert eerste verzoekende partij dat zij haar informatie verwierf via de andere deelnemers aan de betogingen en slechts weinig contact had met televisie.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, waaronder de door verwerende partij toegevoegde informatie, en de bestreden beslissingen blijkt dat eerste verzoekende partij slechts deelnam aan de betogingen van 27 tot 29 juli 2016 en dat de bezetters van het politiegebouw zich pas op 31 juli overgaven. Deze gegevens worden door verzoekende partijen in het verzoekschrift niet betwist. Het is dan ook chronologisch absoluut onmogelijk dat eerste verzoekende partij reeds op 27 juli 2016 zou hebben deelgenomen aan haar eerste betoging waarbij de vrijlating werd geëist van de groep die de bezetting van het politiegebouw in de wijk Erebuni in Yerevan zou hebben uitgevoerd en zich ergens tussen 17 en 27 juli zouden hebben overgegeven, zoals eerste verzoekende partij beweert bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 november 2017 (administratief dossier, stuk 7, p. 5 en 6). Dat eerste verzoekende partij een dergelijke informatie van de andere betogers zou hebben vernomen, en derhalve de eis van de betogers die dag was de vrijlating van de gevangengenomen belegers, kan dan ook niet worden aangenomen vermits deze personen pas vier dagen later in hechtenis werden genomen.

Ook het laten voorkomen dat de bewering over de deelname van Jirair Sefilyan, de leider van Sasna Tsrer, aan de inname van het politiegebouw te wijten zou zijn aan de desinformatie van de medebetogers kan door de Raad niet worden aangenomen nu de voorafgaande arrestatie van Jirair Sefilyan juist een reden was waarom de leden van zijn groepering dit politiegebouw hadden ingenomen, wat op zich door eerste verzoekende partij in het verzoekschrift niet wordt ontkent. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij die sedert de aanval op 17 juli de bezetting op televisie volgde en tien dagen later zelf besloot te participeren aan het protest, via de media niet op de hoogte zou zijn geweest van de werkelijke situatie van Jirair Sefilyan en niet zou hebben geweten of er bij de aan de gang zijnde bezetting gijzelaars waren genomen. Bovendien geeft eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag of zij nog opvolgt wat er gebeurt met Sasna Tsrer zelf aan: *"Ja, tuurlijk ben ik geïnteresseerd"*. Vanuit deze gedreven interesse is het dan ook niet geloofwaardig dat eerste verzoekende partij de toestand van Jirair Sefilyan niet zou hebben gekend en zij na het beëindigen van de bezetting niet op de hoogte zou zijn geraakt van het feit of bij deze bezetting dodelijke slachtoffers werden gemaakt.

De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en onjuistheden betreffende voormelde bezetting en betreffende de geuite eisen bij de betoging van 27 juli 2016 verhinderen terecht enig geloof te hechten aan de participatie van eerste verzoekende partij aan de betogingen van 27 tot 29 juli en derhalve aan de hieruit volgende voorgehouden problemen.

2.2.6. Betreffende het al dan niet persoonlijk gaan afhalen van documenten motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing terecht het volgende:

"Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 3, 6-7) dat jullie toen tweemaal naar Erevan zijn gegaan om op de Litouwse ambassade jullie Schengenvisum te verkrijgen. U ontkent echter dat jullie deze visums zelf zijn gaan halen in Erevan maar stelt (CGVS p. 3) dat de smokkelaar dit voor jullie deed. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 8-9) dat uw vrouw dit misschien niet weet en dat u haar niet alles vertelde, hetgeen echter geen verklaring biedt waarom uw vrouw meent dat jullie zelf om deze visums zijn gegaan bij de Litouwse ambassade. U stelt (CGVS p. 8) zelfs dat toen jullie bij K. (...) waren u noch uw vrouw ooit het huis hebben verlaten. Bij confrontatie met de bewering van uw vrouw dat jullie toen wel het huis hebben verlaten, past u uw verklaringen aan en zegt u dat jullie toen wel een paar keer het huis hebben verlaten om documenten te regelen. U stelt verder dat jullie toen tweemaal naar Erevan zijn geweest om de kinderen te zien, hetgeen plaatsvond in de woning van jullie zoon. Uw vrouw verklaart aanvankelijk (CGVS vrouw p. 7) dat jullie toen de kinderen niet hebben gezien maar dat alles via telefoon en skype werd geregeld. Gevraagd hoe de kinderen jullie dan in het bezit brachten van de documenten die jullie nodig hadden, verklaart uw vrouw dat jullie toen toch éénmaal de kinderen hebben gezien in de buurt van de ambassade toen jullie een aanvraag gingen indienen om een Litouws visum te verkrijgen, hetgeen evenmin in overeenstemming is met uw beweringen."

Immers gooien verzoekende partijen met hun verweer *"dat ze verschillende keren naar Jerevan zijn gegaan, contact hebben gehad met hun kinderen, en ook verschillende stappen moesten nemen voor de visa's"* hun bij verwerende partij voorgehouden versies op één hoopje, doch zonder de flagrante

tegenspraken desbetreffend *in concreto* te weerleggen. Aangaande motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Waar tweede verzoekende partij opwerpt dat zij bij de bevraging over het feit of haar echtgenoot haar op 31 juli vertelde wat er was gebeurd enkel antwoordde dat ze het zich niet kon herinneren en niet te hebben verklaard dat haar man haar niets had gezegd, stelt de Raad echter vast dat tweede verzoekende partij tot tweemaal toe op opeenvolgende vragen stelt dat haar echtgenoot haar niets had verteld en geen verdere info had gegeven. Pas op de insisterend derde vraag of haar man dus niet zou hebben gezegd dat hij was opgepakt en in een politiekantoor was aangehouden, oppert tweede verzoekende partij zich niets te herinneren, dit na tot tweemaal toe affirmatief te hebben beweerd geen enkele informatie op dat ogenblik van haar man te hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 8, p. 6). Ook desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd over staan.

2.2.8. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de aanvraag van een visum via de Spaanse ambassade oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij betreffende het aanvragen van een visum via de Litouwse ambassade voorafgaand aan hun beweerde problemen eveneens ongemoeid laten. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Daar waar tweede verzoekende partij stelt dat haar medische problematiek weldegelijk onder de criteria bepaald bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ressorteert daar zij in het verleden reeds werd vervolgd in Armenië omwille van haar Russische origine en zij derhalve het risico loopt in haar land van herkomst niet te zullen worden behandeld, wijst de Raad er vooreerst op dat tweede verzoekende partij niet aantoont dat zij heden ten gevolge van haar etnie nog enige vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou dienen te koesteren daar het laatste voorval dat zij desbetreffend aanhaalt dateert van het jaar 2000, meer in het bijzonder het als eerste ontslagen worden in het kader van besparingsmaatregelen. Verder stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij met voormeld betoog geen afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat etnische minderheden in Armenië worden geviserd en dat men er eerder een sterke pro-Russische houding heeft. Verzoekende partijen brengen desbetreffend geen andersluidende informatie bij.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21), en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 november 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens (eerste verzoekende partij) en Russisch (tweede verzoekende partij) en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT